

AUTORKA BESTSELLERU SEZNAM HOSTŮ

LUCY FOLEY

BYT
V PARIŽI

THRILLER

BYT
V PAŘÍŽI

Copyright © Lost and Found Books 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Richard Skolek, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3478-8 (pdf)

LUCY FOLEY

BYT
V PAŘÍŽI

přeložil Richard Skolek

VENETA

Alovi, za všechno

Prolog

Pátek

BEN

Prsty se mu vznášejí nad klávesnicí. Musí to všechno zapsat. Tohle je ono, tohle je ten příběh, na kterém si udělá jméno. Ben si zapálí další cigaretu. Kouřit zrovna tady gitanky je trochu klišé, nějak si je ovšem oblíbil. A ano, líbí se mu i to, jak vypadá, když z nich potahuje.

Sedí v bytě u vysokých oken, z nichž je vidět do dvora. Venku se všechno topí ve tmě, je tam jen jedna lampa, která vrhá slabé nazelenalé světlo. Budova je to krásná, skrývá se v ní ovšem cosi prohnílého. Teď, když o tom ví, cítí ten hnilobný zápach všude.

Měl by odtud co nejdřív zmizet, už tu není vítaný. Jess si k návštěvě vybrala tu nejhorší možnou chvíli. Taktak že mu dala vůbec vědět. Do telefonu byla skoupá na slovo, ale zjevně se něco stalo. Zase dělá v nějakém zaplivaném baru a zase se něco pokazilo. Jeho sestra se pokaždé objeví ve chvíli,

kdy o ni nikdo nestojí. Přitahuje problémy, lepší se jí na paty. Nikdy nedokázala jen tak *plavat s proudem*, nikdy nepochopila, oč je život snazší, když člověk ostatním dává to, co chtějí, když jim říká, co chtějí slyšet. Ano, sice jí řekl, že u něj může zůstat, kdykoliv bude chtít, ale nemyslel to vážně. Jess ho ovšem vzala za slovo.

Kdy ji viděl naposled? Kdykoliv si na ni vzpomene, cítí se provinile. Měl tu snad pro ni být víc, dohlížet na ni...? Jess je křehká. Respektive ne, křehká ne, ale zranitelná, a to způsobem, kterého si lidé často na první pohled nevšimnou. Je jako pásovec – pod tvrdým krunýřem se skrývá měkké tělo.

Měl by jí každopádně zavolat, popsat jí, jak se sem dostane. Nezvedá to, tak jí nechá hlasovou zprávu: „Ahoj Jess, je to budova číslo dvanáct, Rue des Amants. Máš to? Třetí patro.“

Náhle ho upoutá nějaký pohyb pod okny. Někdo rychle prochází dvorem. Skoro běží. Neví, o koho jde, vidí jen tmavou postavu. Na té rychlosti je ovšem něco zvláštního. Cítí, jak se mu do krve vyplavuje trocha živočišného adrenalinu.

Uvědomí si, že pořád nahrává hlasovou zprávu, a odtrhne zrak od okna. „Stačí zazvonit. Budu vzhůru, počkám na tebe...“

Odmlčí se. Zaváhá, poslouchá.

Kroky.

Někdo jde chodbou... a přibližuje se ke dveřím jeho bytu.

Kroky se zastaví. Někdo tam je, hned za dveřmi. Ben čeká, jestli zaklepe. Ne. Ticho. Tíživé ticho, jako zatajený dech.

Zvláštní.

Pak se ozve další zvuk. Ben strne. Uši má našpicované a pozorně poslouchá. Teď se to ozvalo zase. Tření kovu o kov. Zasouvání klíče do zámku. Pozoruje, jak se zámek otáčí. Někdo zvenku odemyká dveře. Někdo, kdo má klíč, ale rozhodně tu nemá co pohledávat takhle bez pozvání.

Klika se pohne dolů. Dveře se začnou otevírat, zazní ono dobře známé zavržení.

Položí telefon na kuchyňskou linku, na hlasovou zprávu zapomíná. Čeká a mlčky pozoruje otevírající se dveře a postavu, která vchází dovnitř.

„Co tady děláš?“ zeptá se. Klidně, rozumně. Nemá co skrývat. Nebojí se. Tedy alespoň zatím ne. „A proč kurva –“

Pak si všimne, co vetřelec drží.

Teď. Teď dostal strach.

O tři hodiny později

JESS

Ksakru, Bene, tak ten telefon zvedni. Jsem zmrzlá jak ram-pouch. Vlak z Londýna měl dvě hodiny zpoždění. V Paříži jsem měla být v půl jedenácté, je ale těsně po půlnoci. A je tady zima, ještě větší než v Londýně. I když je teprve konec října, kouří se mi od pusy a necítím prsty na nohou. A to tu prý před pár týdny všichni padali vedrem. Potřebuju pořádný kabát. Ale co, vždycky jsem potřebovala spoustu věcí, které nikdy nedostanu.

Benovi už jsem volala snad desetkrát – hned po tom, co vjel vlak do stanice, i během celé té půlhodiny, co jsem se sem od Gare du Nord trmácela pěšky. Nebere to. Neodepisuje mi ani na zprávy. To ses teda předvedl, brácho.

Slíbil, že bude doma a pustí mě dovnitř. „Stačí zazvonit. Budu vzhůru, počkám na tebe...“

Tak jsem tady. Před bytovkou stojící osaměle na konci mdle osvětlené slepé uličky dlážděné kočičími hlavami. Uprostřed jakési nóbl čtvrti.

Ohlédnu se po prázdné ulici za sebou. Zdá se mi, že se ve stínu zaparkovaného auta zhruba šest metrů ode mě něco pohnulo. Je tam... Přimhouřím oči, snažím se zaostřit. Přísahala bych, že se za tím autem někdo krčí.

Když ticho najednou protne ječící siréna o pár ulic vedle, leknutím povyskočím. Poslouchám, jak ten zvuk mizí do noci. Zní jinak než ty naše – připomíná spíš „úú-íí, úú-íí“, jako když kvílí dítě –, srdce se mi však stejně rozbuší o něco rychleji.

Znovu se zadívám do stínů za zaparkovaným autem. Teď se tam nic nehýbe, nevidím ani ten obrys, který jsem zahlédla před chvílkou. Možná se mi to přece jenom zdálo.

Otočím se zpátky k bytovce. Ulice je plná krásných budov, na tuhle ovšem nemají. Nestojí hned u silnice, je schovaná za velkou bránou a z obou stran obehnaná vysokými zdmi, za kterými se skrývá nejspíš nějaká zahrada nebo dvůr. Pět, možná šest pater, obrovská okna, balkóny s kovaným zábradlím. Po celé fasádě se pne mohutný břechtan, který připomíná rozpíjející se temnou skvrnu. Když se zakloním, spatřím špičaté siluety stromů a keřů, které se rýsují proti nočnímu nebi – zřejmě střešní zahrada.

Ještě jednou zkontroluju adresu – Rue des Amants, číslo dvanáct. Ne, opravdu jsem se nespletla. Pořád nemůžu uvěřit, že Ben bydlí v tomhle hogo fogo domě. Prý mu ho přihrál nějaký kamarád, bývalý spolužák. Jak jinak, Benovi přece vždycky všechno vycházelo. Vlastně se ani nedivím, že mu jeho charisma pomohlo k takovému bytu. Nic jiného než charisma to být nemohlo – vím, že novináři nejspíš vydělávají víc než barmanky, o tolik ale určitě ne.

Na kovové bráně přede mnou je mosazné klepadlo ve tvaru lví hlavy, ve vyceněných zubech masivní kovový kruh. Všimnu si, že vršek brány je zježený hroty proti přeletu. Do vysokých zdí jsou navíc po obou stranách zapuštěné skleněné střepy. Ta bezpečnostní opatření zvláště kontrastují s elegancí budovy.

Zvednu klepadlo, je chladné a těžké, a nechám ho dopadnout. Zvuk se odrazí od kočičích hlav, mosaz do ticha zazvoní mnohem hlasitěji, než bych čekala. Ten klid je zvláštní, i ta tma – ani se nechce věřit, že jsem stále v tom samém městě, přes které jsem se sem dnes v noci trmácela od Gare du Nord. Všechna ta zářivá světla a davy lidí, všechny ty restaurace a bary s hosty proudícími dovnitř i ven. A co teprve ta obrovská osvětlená bazilika na kopci, Sacré-Cœur, pod kterou jsem procházela před nějakými dvaceti minutami – všude byly davy turistů pořizujících si selfie a mezi nimi se tu a tam potuloval nějaký podezřele vypadající chlápek v pěřové bundě, co vyhlížel nehlídanou peněženku. Na ulicích, kterými jsem procházela, svítily neonové nápisy, vyřvávala tam hlasitá hudba a vzduch voněl jídlem z nonstop občerstvení, kolem barů postávali lidé, před kluby byly dokonce fronty. Tohle je úplně jiný svět. Otočím se zpátky do ulice – nikde ani živáčka. Do ticha se ozývá jen škrábání kousku uschlého břechtanu, který vítr po kočičích hlavách odnáší pryč. Kdesi v dálce je slyšet hluk dopravy a troubení klaksonů, ale jen tlumeně, jako by si netroufaly narušovat zdejší elegantní a poklidné prostředí.

Během cesty od nádraží jsem neměla moc čas přemýšlet, táhla jsem za sebou kufr a soustředila se hlavně na to, aby mě neokradli nebo aby se mi někde nezaseklo rozbité kolečko a já se tu ještě nenatáhla. Teď si to ale poprvé naplno uvědomím – jsem tady. Jsem v Paříži. V jiném městě, v jiné zemi. Zvládla jsem to. Nechala jsem svůj starý život za sebou.

V jednom z oken nade mnou se rozsvítí světlo. Zvednu hlavu – v okně někdo stojí, vidím siluetu, obrys hlavy a ramen. Ben? Asi ne, ten by mi určitě zamával. Uvědomuju si, že ve světle nedaleké pouliční lampy mě určitě nejde přehlédnout. Člověk v okně ovšem dál stojí nehnutě jako socha. Do tváře mu nevidím, nepoznám ani to, jestli jde o muže, nebo o ženu.

Ale dívá se na mě. Rozhodně se na mě dívá. Víím, že se sem moc nehodím – mám na sobě ošuntělé oblečení a rozbitý staříčkový kufr mi z posledních sil drží pohromadě díky gumaticuku. Je to zvláštní pocit – jsem si jistá, že si mě onen neznámý prohlíží, ale já ho pořádně nevidím. Sklopím pohled k zemi.

Aha! Napravo od brány si všimnu panelu se zvonky, má i zabudovanou kameru. Mohutné klepadlo ve tvaru lví hlavy je tu nejspíš jen na okrasu. Popojdu k panelu a zmáčknu tlačítko bytu ve třetím patře, kde má bydlet Ben. Čekám, až se z interkomu ozve jeho hlas.

Marně.

SOPHIE

Střešní byt

Někdo stojí u brány a klepe. Benoit, můj stříbrný vipet, to zaslechne, vyskočí a začne štěkat jako pominutý.

„*Arrête ça!*“ zakřičím. „Nech toho!“

Benoit zakňučí a ztichne. Podívá se na mě, v tmavých očích zmatek. Já vím, taky jsem si toho všimla – zaječela jsem na něj víc, než bylo nutné. A v tichu, které následuje, slyším ještě něco – dýchám ztěžka a mělce.

Klepadlo nikdy nikdo nepoužívá. Rozhodně ne člověk, který tu již někdy byl. Přejdu na druhou stranu bytu, k oknu, které je obrácené do dvora. Do ulice odtud vidět není, zvenku se ovšem do domu dá dostat jen přes bránu a dvůr, takže bych příchozího musela zahlédnout. Zaklepání se však ozvalo již před pár minutami a dvorem nikdo neprošel. Ať to byl kdokoliv, domovnice ho zjevně odmítla pustit dovnitř. Dobře. Výborně. Tu ženskou nemusím, ale vím, že alespoň v tomto je na ni spolehnutí.

V Paříži můžete žít v tom nejluxusnějším apartmá, a stejně vám ke dveřím občas přileze nějaká ta místní verbež. Narkomani, bezdomovci. Šlapky. Pigalle, čtvrtí prostitutek a nevěstinců,

kteřá se snaží přiřivovat na Montmartru, je odtud jen kousek. Tady nahoře, v téhle pevnosti za miliony eur, z níž je přes střechy města vidět až k Eiffelovce, jsem se vždycky cítila docela v bezpečí. Tady můžu tu špínu pod vším tím pozlátkem ignorovat, předstírat, že ji nevidím, to mi jde. Většinou. Ale dnes... dnes ne.

Jdu se na sebe podívat do zrcadla, co visí na chodbě. Pozorně si prohlížím svůj obraz. Na padesát to není tak zlé. Zčásti je to tím, že si svou *forme* udržuji jako Francouzka, což znamená, že mám v podstatě pořád hlad. Víím, že budu i takhle pozdě večer vypadat perfektně. Bezchybná rtěnka. Bez té nikdy nevycházím z bytu. Chanel, „La Somptueuse“, odstín, který mě vystihuje – královsky rudá s modrým podtónem, která říká „drž si odstup“, nikoliv „pojď blíž“. Mám lesknoucí se černé mikádo, které mi vždy jednou za šest týdnů zastříhne David Mallet z kadeřnictví na Notre-Dame-des-Victoires. Účes opět získá dokonalý tvar, případné šediny jsou pečlivě zamaskovány. Manžel Jacques mi kdysi dal jasně najevo, že se mu hnusí ženy, které si dovolí zešedivět, a tak si pro jistotu dávám záležet i tehdy, když tu není.

Na sobě mám oblečení, které považuji za svou uniformu. Své brnění. Hedvábnou blůzku značky Equipment, tmavé přiléhavé kalhoty rafinovaného střihu. Kolem krku nosím pestrobarevný hedvábný šátek od Hermès, který skvěle zakrývá všechna místa, kde se na jemné kůži podepsal čas. Nedávno jsem ho dostala od Jacquese – miluje krásné věci. Jako tento byt. Jako mě, než jsem si dovolila zestárnout.

Dokonalá. Jako vždy. Podle očekávání. Cítím se ovšem špinavá, poskvrněná tím, co jsem dnes večer musela udělat. Oči v zrcadle se mi zalesknou. Jinak nedám najevo nic. Podívá-li se však člověk pozorně, povšimne si, že mám i trochu propadlý obličej, jsem ještě vychrtlejší než obvykle. Poslední dobou jsem si nemusela hlídat, co jím, nemusela jsem počítat

každou sklenku vína či kousek croissantu. Netuším, co jsem dnes měla k snídani, nevím, zda jsem vůbec něco snědla. Kalhoty jsou mi každý den trochu volnější, klíční kosti mám o něco vystouplejší.

Rozvážu uzel na šátku. Dovedu si ho uvázat jako rozená Pařížanka, umím jím naznačit, že jsem jednou z nich, elegantní bohatá dámička s malým pejskem a záviděníhodným rodokmenem.

Podívám se na SMS, kterou jsem v noci poslala Jacquesovi. *Bonne nuit, mon amour. Tout va bien ici. Dobrou noc, láska. Tady je všechno v pořádku.*

Tady je všechno v pořádku. CHA.

Netuším, jak se to stalo. Víím ovšem, že to začalo po jeho příchodu. Poté, co se nastěhoval do bytu ve třetím patře. Benjamin Daniels. Všechno zničil.

JESS

Vytáhnu z kapsy mobil. Když jsem ho kontrolovala naposledy, žádnou odpověď od Bena jsem tam nenašla. Psala jsem mu z vlaku: Už jedu! A pak z nádraží: Jsem na Gare Du Nord! Nemáš účet na uberu?!!! To kdyby se chtěl náhodou plácnout přes kapsu a poslat pro mě taxík. Říkala jsem si, že za zkoušku nic nedám.

Na mobilu mi svítí nová zpráva. Od Bena ale není.

Ty malá blbá děvko. Myslíš si, že ti to jenom tak projde?

Ksakru. Ztěžka polknu, v krku mám náhle sucho. Pak zprávu smažu a číslo zablokuj.

Jak říkám, všechno šlo ráz na ráz. Když jsem Benovi zavolala a řekla mu, že jedu za ním, moc nadšeně nezněl. Jo, oznámila jsem mu to na poslední chvíli. Ale náš vztah byl takový asi vždycky, můj bratr pro mě byl důležitější než já pro něj. Minulé Vánoce jsem chtěla strávit s ním, ale neměl čas. „Pojedu na lyže,“ řekl mi. Ani jsem nevěděla, že umí lyžovat.

Někdy mi dokonce připadá, že se za mě stydí, že mu připomínám minulost, od které by se nejráději odstříhl.

Musela jsem mu vysvětlit, že jsem zoufalá. „Snad to bude jenom na měsíc, maximálně na dva,“ řekla jsem mu. „A co se týče peněz, jen co se postavím na nohy, postarám se o sebe sama. Jen co si najdu práci.“ Jo. Nejlíp takovou, kde se na nic neptají. Právě tak se člověk dostane k místům, kde jsem dělala dřív – když máte takhle strašné reference, nemůžete si vybírat a vezmete cokoliv.

Až do dnešního odpoledne jsem byla zaměstnaná v baru Copacabana v Brightonu. Občas jsem dostala obří dýško, takže to šlo. Chodila tam spousta slizkých kravatáků z londýnských bank, kteří tam pro nějakého kámoše uspořádali rozlučku se svobodou a ztřískali se tak, že se nikdy nedokázali dopočítat správné částky – nebo těch pár bankovek představovalo pro tyhle týpky jen drobné, těžko říct. Teď jsem ovšem oficiálně nezaměstnaná. Už zase.

Znovu zmáčknu tlačítko zvonku. Žádná odpověď. Ve všech oknech je tma, zhaslo i to, kde se předtím svítilo. Krucinál. Nemohl na mě přece jen tak zapomenout a jít spát... nebo ano?

Pod bytovými zvonky je ještě jeden. *Domovnice*, stojí na něm ozdobným písmem. Připadám si jako v hotelu, je to další známka, že jde o nóbl dům. Zmáčknu tlačítko a čekám. Nic. Nemůžu se ale zbavit pocitu, že se na mě kamerou interkomu někdo dívá, že si mě měří a dospěje k závěru, že mi neotevře.

Znovu беру těžké klepadlo a nechám ho několikrát dopadnout na dřevo. Zvuk se rozléhá ulicí, někdo ho slyšet musí. Zdá se mi, že kdesi v hloubi budovy štěká pes.

Čekám dalších pět minut. Pořád nic.

Ksakru.

Hotel si dovolit nemůžu, nemám ani na zpáteční cestu do Londýna. A i kdybych na ni měla, rozhodně bych se tam nevrátila. Přemýšlím, co teď. Jít do baru... a počkat, co bude?

Najednou se za mnou ozvou kroky, na kočičích hlavách jsou nezvykle hlasité. Ben? Otočím se, už vidím, jak se mi omlouvá a vysvětluje, že si jen potřeboval skočit pro cigá nebo tak něco. Postava, která se ke mně blíží, ale bratrovi určitě nepatří, onen neznámý je moc vysoký a zavalitý. Má na sobě bundu, přes hlavu kapuci lemovanou kožešinou. Kráčí rychle a odhodlaně. Sevřu držadlo kufru o něco pevněji, je v něm všechno, co mám, a to doslova.

Muž je ode mě jen pár metrů, dost blízko na to, abych si všimla, že se mu ve světle pouliční lampy pod kapucí zalesknou oči. Sáhne do kapsy a něco vytáhne. Podvědomě udělám krok zpátky. Na předmět v jeho ruce dopadne světlo. Così blýskavého, kovového. A ostrého.

DOMOVNICE

Bouda

Pozoruji tu ženskou u brány na obrazovce interkomu. Co tu může chtít? Znovu zazvoní. Zjevně netuší, kde je, už od pohledu je jasné, že tady nemá co pohledávat. A přece to vypadá, že se nespolehlavě a že je odhodlaná dostat se dovnitř. Dívá se do kamery. Já ji dovnitř nepustím. Nemůžu.

Dělám tu domovnici. Sedím v malé boudě v rohu dvora, která by se do bytů nade mnou vešla možná dvacetkrát. Ale je to mé království. Můj soukromý prostor. Můj domov. Většinou lidí by to označení připadalo nadnesené. Když se posadím na sklápěcí postel, dosáhnu téměř do všech rohů místnosti naráz. U podlahy i u stropu se drží vlhkost, okny profukuje. Bouda má ovšem čtyři zdi. Je tu místo na fotografie s ozvěnami mého někdejšího života, prostor na drobné suvenýry, které mi dodávají sílu, když se cítím nejvíc sama. Jsou tu květiny, které si obden ráno trhám na zahradě na dvoře, abych tu měla něco čerstvého a živého. Tohle místo má spoustu vad, představuje ovšem bezpečí. Bez něj bych neměla nic.

Znovu se podívám na tvář na obrazovce. Když se trochu natočí, světlo na ni dopadne jinak a já si všimnu něčeho

povědomého – ostře řezaného nosu a čelisti. Víc mě ovšem zaujme to, jak se ta ženská pohybuje, jak se kolem sebe rozhlíží. Má v sobě cosi hladového, liščího, někoho mi připomněla. O důvod víc nepustit ji dovnitř. Nemám ráda cizí lidi. Nemám ráda změny. Změny pro mě vždycky představovaly nebezpečí, on to jen potvrdil. Přišel sem, měl spoustu otázek, snažil se mě okouzlit. Muž, co se nastěhoval do bytu ve třetím poschodí – Benjamin Daniels. Když se sem přistěhoval, všechno se změnilo.

JESS

Chlap v bundě zamíří rovnou ke mně. Zvedá ruku. Kovové ostří se znovu zaleskne. Doprdele. Chci se otočit a rozběhnout se pryč – ať jsem od něj aspoň pár metrů...

Ale počkat, ne, *ne*... Teď už vidím, že nedrží nůž. Je to iPhone v kovově lesklém pouzdře. Zhluboka vydechnu a opřu se o kufr. Najednou se cítím hrozně unavená. Celý den jsem ve strašném stresu, není divu, že se lekám stínů.

Pozoruju, jak někomu volá. Zasluchnu tichý hlas na druhé straně – žena, aspoň myslím. On ji přeruší, mluví hlasitěji a hlasitěji, za chvíli už do mobilu křičí. Nerozumím mu, ale nemusím umět moc francouzsky, aby mi došlo, že o zdvořilý ani přátelský rozhovor nejde.

Když se konečně po delší době vyřve, hovor típne a vrazí si telefon zpátky do kapsy. Pak vyplivne jediné slovo: „*Putain*.“

To znám i já. Na střední jsem měla z francouzštiny za čtyři, jednu jsem si ale našla všechny nadávky a to, co mě zajímá, si vždycky zapamatuju. *Putain* znamená *děvka*.

Neznámý se otočí a znovu se rozejde ke mně. Pochopím, že chce jen projít bránou, a tak ustoupím stranou a cítím se jako

úplná kráva, že jsem se nechala tak rozhodit. Ale není divu, ve vlaku jsem se celou dobu ohlížela přes rameno. Čistě pro jistotu.

„*Bonsoir*,“ řeknu svým nejlepším francouzským přízvukem a vycením zuby v tom nejoslnivějším úsměvu, jakého jsem schopná. Možná mě pustí dovnitř a já budu moct vyjít do třetího patra a zabušit přímo na Benovy dveře. Třeba mu nefunguje zvonek, co já vím.

Chlápek neodpoví. Otočí se k panelu vedle brány a vytuká kód. Pak se na mě rychle ohlédne. Moc vstřícně se netváří. Ucítím nakyslý závan alkoholu, který mi připomene štamgasty z Copacabany.

Znovu se usměju. „Já... *excuse-moi*? Nezlobte se, já... potřebuju pomoci. Hledám bratra, Bena, Benjaminu Danielse...“

Kéž bych měla víc Benova charismatu a šarmu. Máma mu říkala Zaříkávač, protože když chtěl, dokázal přemluvit kohokoliv k čemukoliv. Právě proto to možná dotáhl na novináře v Paříži, kdežto já jsem dělala pro týpka, kterému se láskyplně přezdívá Perverzák, a v jednom pajzlu v Brightonu jsem přes týden nalívala místním násoskám a o víkendu kravatákům, co se loučili se svobodou.

Muž se ke mně znovu pomalu otočí. „Benjamin Daniels,“ pronese. Není to otázka, jen to jméno zopakuje. Tváří se mu mihne nějaká emoce – vztek, nebo snad strach. Tak jako tak ví, o kom je řeč. „Benjamin Daniels tu není.“

„Jak to myslíte, že tu není?“ zeptám se. „Nadiktoval mi tuhle adresu. Bydlí ve třetím patře. Ale zvonila jsem na něj a nic.“

Otočí se ke mně zády. Sleduju, jak otevírá bránu. Pak se ke mně obrátí potřetí. *Tak mi třeba přece jen pomůže*, pomyslím si naivně. On mi ovšem se silným francouzským přízvukem pomalu a hlasitě řekne: „Táhni, *maličká*.“

Než stačím odpovědět, ozve se zařinčení kovu. Leknutím uskočím. Zabouchnul mi bránu přímo před nosem. Řinčení v uších odezní a já slyším jen svůj rychlý a hlasitý dech.

Nakonec mi ale opravdu pomohl, i když o tom neví. Chvíli čekám a rychle se ohlédnu do ulice. Pak zvednu ruku k panelu s tlačítky a zadám stejná čísla, která před okamžikem vyťukal on – 7561. Bingo! Světélko problikne zeleně a brána se s klapnutím odemkne. Proklouznu dovnitř. Kufř táhnu za sebou.

MIMI

Čtvrté patro

Merde.

Právě jsem zaslechla jeho jméno. Odkudsi zvenku, z noci. Zvednu hlavu, poslouchám. Z nějakého důvodu ležím na peřině, ne pod ní. Mám trochu vlhké vlasy, polštář je studený a zmáčený. Zachvěju se.

Zdálo se mi to? Nebo už mi přeskočilo? Bude mě teď jeho jméno všude pronásledovat?

Ne, určitě se mi to nezdálo. Byl to ženský hlas. Okno do pokoje je otevřené, takže se donesl až sem, do čtvrtého patra. Nějak přehlušil neustávající šum v mé hlavě.

Kdo je ta neznámá? Proč se po něm ptá?

Posadím se a přitáhnu si kostnatá kolena k hrudi. Sáhnu po plyšákoví z dětství, ošuntělém starém tučňákovi, kterému přezdívám Monsieur Gus a kterého vždycky mám vedle polštáře. Pomazlím se s ním, snažím se uklidnit známými doteky a vjemy – malou tvrdou hlavou, sypkou vrzající náplní, lehce zatuchlou vůní. Přesně to samé jsem dělala jako malá, když se mi zdálo něco ošklivého. *Už nejsi malá holka, Mimi.* To mi řekl on. Ben.

Měsíc dnes svítí tak jasně, že celá místnost tone v chladném namodralém světle. Brzo bude úplněk. V rohu se rýsuje gramofon, vedle něj je vitrína s elpíčky. Vymalovala jsem si tu velmi tmavou černomodrou barvou, která vůbec neodráží světlo, naproti mně ovšem visí plakát, co se v záři měsíce leskne. Jde o autopořet Cindy Shermanové, loni jsem na ní byla v galerii Pompidou. Jsem jí naprosto posedlá, její fotky jsou neskutečně opravdové a ujeté a divoké. Přesně o to samé se snažím, když maluju. Na plakátu je fotka ze série *Untitled Film Stills* – Cindy na ní má krátkou černou paruku a děsivě na člověka zírá, jako by byla posedlá nebo se chystala pozřít jeho duši. „Putain!“ zasmála se moje spolubydlící Camille, když ji viděla poprvé. „Co když si sem přivedeš kluka? To se během šukání bude muset dívat na tuhle vzteklou mrchu? To mu to moc nepůjde.“ *To tak, pomyslela jsem si tehdy. Je mi devatenáct a pořád jsem panna. Vlastně hůř, jsem panna z klášterní školy.*

Prohlížím si Cindy – černé stíny pod očima připomínající modřiny, rozježené vlasy podobné těm mým, tedy od chvíle, co jsem si je ostříhala. Mám pocit, že se dívám do zrcadla.

Otočím se k oknu a zadívám se do dvora. V boudě domovnice se svítí. Jak taky jinak, ta stará čubka je neuvěřitelně vlezlá, musí být u všeho. Schovává se v temných koutech a nic jí neutěče. Vždycky se na člověka dívá, jako by znala každé jeho tajemství.

Budova tvarem připomíná písmeno U, uprostřed je dvůr. Můj pokoj je na jednom konci, takže když se podívám přes dvůr šikmo dolů, vidím k němu do bytu. Poslední dva měsíce seděl skoro každý večer pozdě do noci u psacího stolu a pracoval, světla rozsvícená. Odvážím se tam na chvíli pohlednout. Okenice jsou dokořán, v bytě je ale zhasnuto a u stolu je jaksi významně prázdné, jako by ta prázdnota nebyla jen tak a cosi znamenala. Sjedou pohledem pryč.

Vylezu z postele a po špičkách dojdou do společné části bytu. Snažím se přitom nezakopnout o nepořádek, co za sebou všude

nechává Camille, jako by nechápala, kde končí její pokoj – časopisy a pohozené svetry, špinavé hrnky od kafe, lahvičky s lakem na nehty, krajkové podprsenky. Jsou tu velká okna, ze kterých je dobře vidět na hlavní vchod. Brána se otevírá, kdosi proklouzne dovnitř. Po pár krocích dojde k osvětlené části dvora, takže si ho můžu prohlédnout – jakási žena, kterou jsem tu nikdy neviděla. *Ne*, řeknu tiše. *Ne ne ne ne ne. Běž pryč.* Šum v hlavě zesiluje.

„Slyšela jsi to klepání?“

Otočím se. *Putain*. Camille se rozvaluje na pohovce, v ruce zapálenou cigaretu, boty na opěrce – imitace hadí kůže a dvánácticentimetrové podpatky. Kdy přišla domů? Jak dlouho už tady ve tmě vysedává?

„Myslela jsem, že jsi venku,“ řeknu. Když jde pařit, většinou se vrací až ráno.

„*Oui*.“ Pokrčí rameny a potáhne z cigarety. „Vrátila jsem se tak před dvaceti minutami.“ I v šeru si všimnu, jak uhne pohledem. Obvykle už by mi dávno začala líčit, v jak šileném novém klubu ten večer byla, případně by mi vyprávěla o klukovi, kterému právě vylezla z postele, a dala by si zvlášť záležet na popisu jeho přirození nebo toho, jak to s ním uměl. Často jsem měla pocit, že Camille žije i za mě, a byla jsem jí vděčná, že je ochotná bydlet s někým, jako jsem já. Když jsme se potkaly na Sorbonně, vysvětlila mi, že ráda „sbírá“ lidi a že ji zajímám, protože je ve mně „cosi divokého“. Ale v slabších chvílích, kdy o sobě pochybuji, mívám podezření, že ji možná víc než já zaujal tenhle byt.

„Kde jsi byla?“ zeptala jsem se a snažila se nedat na sobě nic znát.

Znovu pokrčila rameny. „Tak různě.“

Nemůžu se zbavit dojmu, že mi něco tají, že se s ní něco děje. Ale zrovna teď na Camille myslet nedokážu. Hluk v hlavě je náhle tak hlasitý, že přes něj neslyším ani vlastní myšlenky.

Vím jen jedno. Všechno, co se tu stalo, byla jeho chyba. Za všechno může Benjamin Daniels.

JESS

Stojím na malém tmavém dvoře, který ze tří stran svírá budova. S břečtanem si tu zjevně hlavu nelámou – vine se skoro až ke čtvrtému patru, je kolem všech oken a porostl okapy i několik satelitních antén. Předě mnou je cestička, která meandruje mezi květinovými záhony osázenými tmavými keříky a stromky. Cítím nasládlou vůni tlejícího listí a čerstvé zeminy. Po pravé ruce je cosi jako chata. Je jen o trochu větší než zahradní domek, okenice v obou oknech jsou zřejmě zavřené. Skulinkou na jedné straně je vidět světlo.

V opačném rohu dvora se ze tmy vyloupne obrys dveří, které nejspíš vedou do hlavní části budovy. Vydám se po cestičce k nim. Zprava se z noci najednou vynoří bledý obličej. Leknutím se zastavím, je to ale jen socha v životní velikosti, žena s upřeným, ale nevidoucím pohledem. Kromě tmavého břečtanu je nahá.

Dveře v rohu dvora po mně taky chtějí kód, díkybohu je stejný jako ten od brány. Vstoupím do temného prostoru, v němž se rozléhá i sebemenší zvuk. Je tu točité schodiště, které vede nahoru do ještě hlubší tmy. Na stěně najdu oranžové

světélko vypínače. Zmáčknou ho a v chodbě se s jemným zabzučením rozsvítí. Ozve se taky jakési tikání – možná nějaký časovač kvůli úspoře energie, co já vím. Všimnu si, že na kamenné podlaze je tmavočervený koberec, který se po naleštěných dřevěných schodech vine vzhůru. Zábradlí se nade mnou stáčí do spirály a obtáčí výtahovou šachtu. Kabina výtahu je maličká a vypadá, jako by se měla každou chvíli rozpadnout. Působí stejně obstarožně jako dům sám, kdoví, jestli se ještě používá. Ve vzduchu je trochu cítit zatuchlý pach cigaretového kouře. I tak je to tu ale pořádně nóbl a s tou dírou, kde jsem bydlela v Brightonu, se to vůbec nedá srovnávat.

Nalevo jsou dveře s nápisem „Cave“. Nikdy jsem žádným zavřeným dveřím nedokázala odolat, dalo by se říct, že právě to je v životě můj největší problém. Zatlačím do nich, jsou za nimi schody vedoucí kamsi dolů. Na tváři ucítím závan studeného vzduchu. Vlhkost a zatuchlina. Sklep.

Náhle kdesi nad sebou něco zaslechnu. Zavržení dřeva. Pustím dveře a vzhlednu. O několik pater výš se podél stěny cosi pohybuje. Čekám, jestli se někdo vynoří, jestli skulinou mezi sloupky zábradlí někoho zahlédnu, stín se však zastaví, jako by vyčkával. Pak se najednou všechno ponoří do tmy – nejspíš ten časovač. Natáhnu se k vypínači a znovu rozsvítím. Stín je pryč.

Popojdu ke kovové kleci výtahu. Je to opravdu stařík, ale pouhé pomyšlení, že bych se s kufrem tahala po schodech, mě ještě víc vyčerpá. Kabina je maličká, taktak se do ní s kufrem vejdu. Zavřu úzké dveře a zmáčknou tlačítko třetího patra. Opřu se o konstrukci, abych udržela rovnováhu, to ovšem kabinu mírně vychýlí, a tak ruku raději zase rychle stáhnou. Výtah se dá s trhnutím do pohybu. Zadržím dech.

Stoupám vzhůru. V každém patře jsou právě jedny dveře označené mosazným číslem – to tady na každé poschodí připadá jen jediný byt? V tom případě musí být obří. Představuju

si, kdo za těmi dveřmi asi spí, přemýšlím, kdo tu může bydlet, jací nejspíš jsou Benovi sousedi. Ve kterém bytě je ten blbeček, kterého jsem potkala venku?

Výtah se se zachvěním zastaví ve třetím patře. Vyjdu na chodbu, kufr táhnu za sebou. Á, tady je číslo 3 – Benův byt.

Hlasitě zaklepu na dveře.

Žádná odpověď.

Dřepnu si a prohlédnu si klíčovou díрку. Jde o starý zámek, s tím si dokáže poradit i děcko. Zoufalé situace vyžadují zoufalá řešení. Sundám si kruhové náušnice, ohnu je do požadovaného tvaru – výhoda levných šperků – a hned mám dva dlouhé tenké kovové drátky. Z jednoho udělám šperhák, z druhého napínák. Tohle mě naučil Ben, když jsme byli malí, takže si teď těžko může stěžovat. Jsem v tom překvapivě dobrá, obyčejný zámek s cylindrickou vložkou mívám hotový do minuty.

Vrtám náušnicemi v zámku sem a tam, dokud se neozve klapnutí, pak vezmu za kliku. Bingo! Dveře se začnou otevírat. Zarazím se – něco tady nehraje. Vždycky jsem se musela hodně spoléhat na svoje instinkty. A v téhle situaci už jsem byla. Ruka na klice, strach, co najdu uvnitř...

Nádech, výdech. Na chvíli se zdá, že se vzduch kolem mě smršťuje. Uvědomím si, že svírám přívěsek na řetízku, co mám kolem krku. Jde o svatého Kryštofa – jednoho dala máma mně, druhého Benovi. Měl nás chránit – to sice samozřejmě měla mít na starosti ona, rozhodla se ale, že to za ni vezme tenhle malý kovový svatý. Nejsem věřící, máma nejspíš taky nebyla. Ani tak si nedovedu představit, že bych o ten přívěsek někdy přišla.

Druhou rukou vezmu za kliku. Vejdu dovnitř. Nedokážu si pomoci a instinktivně zavřu oči.

Je tam naprostá tma.

„Bene?“ zavolám.

Nic.

Popojdu dál, snažím se nahmatat vypínač. Tady je. V bytě se rozsvítí. Páni, tady je to obrovské, pomyslí si jako první. Ještě větší, než jsem čekala, ještě velkolepější. Vysoké stropy. Nahoře tmavé dřevěné trámy, na podlaze naleštěné parkety. Ohromná okna obrácená do dvora.

Vkročím do místnosti. Najednou mě něco praští do zad – silný tupý úder. Pak se mi do těla bolestivě zaryje cosi ostrého.

DOMOVNICE

Bouda

Pár minut po tom klepání jsem z okna boudy zahlédla na dvoře postavu s kapucí. Za chvíli následovala druhá. Byla to ta holka, ta neznámá. Táhla za sebou obrovský kufr, který na kočičích hlavách dělal randál, co by probudil i mrtvého.

Sledovala jsem ji na obrazovce interkomu, dokud bzučák neutichl.

V tomhle jsem dobrá – v pozorování. Zametám chodby, vyzvedávám lidem poštu, pouštím je dovnitř. A taky je pozoruji. Nic mi neuteče. Mám nad nimi díky tomu určitou moc. Vůbec nevadí, že o tom neví, vždyť oni neví ani o mně. Zapomínají na mě, je to tak pro ně příjemnější. Berou mě jako součást inventáře domu, jsem jen pohyblivá část velkého soukolí, stejně jako výtah, který je vozí do nádherných bytů. V určitém smyslu opravdu jsem součástí tohoto místa. Rozhodně se do mě obtisklo, ty roky v téhle maličké chatě se na mně podepsaly – scvrkla jsem se a stáhla do sebe. Ty hodiny zametání a drhnutí chodeb a schodů tohoto domu se mi zaryly pod kůži – kdybych žila jiný život, byla bych možná na stará kolena baculatá, tady jsem si to však nemohla

dovolit, a tak jsem kost a kůže. Mám větší sílu, než by se na první pohled zdálo.

Nejspíš jsem mohla vyjít ven a zastavit ji. Měla jsem to udělat. Ale konflikty a spory, to není má doména. Já se dívám, to je mocnější zbraň. V přítomnosti té ženy navíc bylo cosi neodvratného. Viděla jsem, jak je odhodlaná – i kdybych se jí v tom pokusila zabránit, stejně by se nějak dostala dovnitř.

Husa jedna. Bylo by mnohem, mnohem lepší, kdyby se otočila, odešla a už nikdy se sem nevrátila. Teď je už ale pozdě. Co se dá dělat.

JESS

Srdce mi buší jako o závod, svaly mám napnuté.

Podívám se dolů na kočku, která se mi s hlasitým předemím plíživě proplete mezi nohama jako stín. Je černá, jen kolem krku má bílý límeček. Sáhnu si na záda pod tričko, je vlhké. Na prstech se mi zaleskne krev. *Au.*

Kočka musela být na polici vedle dveří. Skočila mi na záda, a když jsem přepadla dopředu, lekla se a zaryla do mě drápek. Teď na mě upírá přimhouřené zelené oči. Vyčítavě zamňouká, jako by se mě ptala, co tady sakra dělám.

Kočka! Ježíšikriste. Rozesměju se, rychle ale zmlknu, smích se zvláště odráží od vysokých stropů.

Nevěděla jsem, že má Ben kočku. Má vůbec kočky rád? Jak je možné, že něco takového nevím? Je pravda, že o jeho životě tady v Paříži vlastně nevím skoro nic.

„Bene?“ zavolám. Hlas se v prostoru opět podivně rozlehne. Žádná odpověď. Asi jsem ji ani nečekala – je to tu moc tiché, moc prázdné. A je to tu podivně cítit, čímsi umělým.

Náhle zatoužím po skleničce něčeho ostřejšího. Přejdu do kuchyňského koutu napravo a začnu se probírat skříňkami.

Ostatní počká. Po chvíli objevím načatou lahev červeného vína. Chtěla jsem něco tvrdšího, ale jak se říká, darovanému koni na zuby nekoukej. Což by mimochodem mohlo být motto celého mého života. Naliju si trochu vína do skleničky. Na boční polici jsou i cigára. Světlemodrá krabička – *Gitanes*. Nevěděla jsem, že Ben pořád kouří. Jde o nějakou snobskou francouzskou značku – jak typické. Vylovím jednu cigaretu, zapálím si, potáhnu a rozkašlu se stejně jako tehdy, když jsem u pěstounů kouřila poprvé. Jsou bez filtru a mají silnou a intenzivní chuť. Nemůžu se rozhodnout, jestli je mi příjemná, nebo ne. Krabičku si ovšem tak jako tak zasunu do zadní kapsy kalhot – Ben má u mě dluh – a poprvé se pořádně rozhlédnu po bytě.

Jsem... překvapená, to přinejmenším. Nevím, co přesně jsem si představovala, ale tohle rozhodně ne. Ben je docela kreativní a cool (i když bych mu to do očí nikdy nepřiznala), v celém bytě jsou ovšem jakési stříbrné babičkovské tapety s květinovým vzorem.

Když natáhnu ruku a dotknu se nejbližší stěny, zjistím, že nejde o tapetu, ale o vybledlé hedvábí. Tu a tam jsou sytější místa, kde zjevně v minulosti visely obrazy, někde se do látky pustila plíseň. Z vysokého stropu visí lustr, na jehož kovových vlčkách jsou žárovky. Dlouhé vlákno pavučiny se líně pohupuje sem a tam – někudy sem táhne. V oknech jsou okenice, nejspíš tu kdysi byly i závěsy, protože tu po nich zůstaly garnýže s mosaznými kroužky. Přímo pod okny stojí kolmo ke stěně psací stůl. Kousek opodál visí police, na které je pár knih s obálkami v barvě slonoviny a velký tmavomodrý francouzský slovník.

V nejbližším rohu je věšák se starou hnědozelenou bundou, jsem si jistá, že jsem ji na Benovi už někdy viděla. Možná dokonce tehdy, když jsme se potkali naposledy. Bylo to zhruba před rokem, Ben přijel do Brightonu a pozval mě na oběd,

jen aby mi pak bez rozloučení opět zmizel ze života. Prohlédám kapsy bundy a najdu v nich klíče a hnědou koženou peněženku.

Docela zvláštní – pokud šel Ben ven, proč si je nevezl s sebou?

Otevřu peněženku. V hlavní kapse je pár bankovek. Vezmu si dvacetieurovku a pak pro jistotu ještě několik desetieurovek. Kdyby tu byl, poprosila bych ho, aby mi půjčil, tak co. Však mu to vrátím... výhledově.

V přihrádce na kreditky je úplně vpředu vizitka. Theo Mendelson, stojí na ní, pařížský zpravodaj, *Guardian*. Propiskou je na ní dopsáno ještě: *Nabídnout mu text!* Vypadá to jako Benův rukopis (někdy si vzpomene a pošle mi na narozeniny přání).

Začnu si prohlížet klíče. Jeden z nich je od vespy, což je zvláštní – když jsem Bena viděla naposledy, jezdil ve starém osmdesátkovém mercedesu se stahovací střechou. Pak je tu obří obstarožní klíč, který bude nejspíš od bytu. Jdu ho vyzkoušet: zámek cvakne.

Znovu pocítím jakési neurčité znepokojení. Možná jich má víc, možná jsou tyhle klíče náhradní, které mi chtěl půjčit. Od vespy má nejspíš taky víc klíčků. Třeba se na ní právě někde projíždí. A ta peněženka? Asi si vzal jen pár drobných.

Jako další jdu prozkoumat koupelnu. Nic zvláštního, zaujme mě jen to, že tu nejsou žádné ručníky, což je trochu bizarní. Vrátím se do obývacího pokoje. Všimnu si dvoukřídých francouzských dveří, jsou zavřené, ale nejspíš za nimi bude ložnice. Jdu k nim, kočka se ke mně přidá, drží se mě jako stín. Na okamžik zaváhám.

Kočka znovu zamňouká, jako by se chtěla zeptat – na co čekáš? Napiju se vína a zhluboka se nadechnu a vydechnu. Otevřu dveře. Nádech. Otevřu oči. Prázdna postel. Prázdny pokoj. Nikdo tu není. Výdech.

Dobře. Vlastně jsem ve skutečnosti nečekala, že bych ho tu našla ležet. To ne, to k němu nesedí. Černá ovce rodiny

jsem já, ne Ben. Ben to má v hlavě srovnané. Ale když se to člověku stane jednou...

Dopiju sklenici a začnu rejdit ve skříních v ložnici. Zase žádná stopa, většina jeho oblečení je ale z obchodů A.P.C. a Acne. Proč bratr nosí oblečení, co názvem připomíná kožní onemocnění?

Vrátím se zpátky, naliju si do sklenice zbytek vína a kopnu ho do sebe. Potom se přesunu ke stolu u velikých oken, ze kterých je vidět do dvora. Na stole je jen opotřebovaná propiska. Laptop nikde, ačkoliv se vždycky zdálo, že by bez něj Ben nepřežil ani minutu – když mě tehdy vzal na oběd, vytáhl ho z batohu i během čekání na jídlo, aby si něco poznamenal. Ať je kdekoliv, nejspíš ho má u sebe.

Najednou mám intenzivní pocit, že tu nejsem sama a že mě někdo pozoruje. Zjeví se mi chlupy na zátylku. Otočím se. Nikdo tam není, jen kočka sedící na kuchyňské lince. Možná jsem se lekla jí.

Zvíře se na mě chvíli dívá, pak pootočí hlavu ke straně, jako by se na něco ptalo. Je to poprvé, co je aspoň na okamžik v klidu. Pak zvedne packu a začne si ji olizovat. A já si všimnu, že má packu i bílý límec kolem krku od krve.

JESS

Polije mě studený pot. Co to...

Natáhnu se ke kočce, abych si ji mohla lépe prohlédnout, zvíře se mi ovšem vysmekne z ruky. Možná jenom chytila myš nebo něco podobného? Jedna z pěstounských rodin, u kterých jsem byla, měla taky kočku, Suki. I když byla malá, troufla si klidně i na holuba. Jednou se vrátila celá od krve, připomínalo to scénu z hororu. Karen, moje pěstounka, později to dopoledne našla bezhlavou mrtvolu holuba. Určitě se tu někde v bytě povaluje nějaké mrtvé zvířátko, co nevidět na něj stoupnu. Nebo možná kočka něco zabila venku na dvoře – okna jsou pootevřená, těmi se nejspíš dostává dovnitř a ven. Třeba šplhá po okapech, co já vím.

I tak mě to dost rozhodilo. Když jsem ji uviděla, v první chvíli jsem si myslela, že...

Ne. Jsem jenom unavená. Měla bych se asi zkusit trochu vyspat.

Ben se ráno vrátí, vysvětlí mi, kde byl, a já ho seřvu za to, že jsem se k němu musela v podstatě vloupat. Všechno bude jako vždycky, jako za starých časů, než se Ben odstěhoval k té

načančané prachaté rodince a začal jinak mluvit a jinak se dívat na svět, zatímco mě si dál předávali pěstouni, dokud jsem konečně nebyla dost stará na to, abych se o sebe postarala sama. Jsem si jistá, že je v pořádku. Benovi se špatné věci vyhýbají, vždycky měl ve všem štěstí.

Sundám si bundu a hodím ji na pohovku. Asi bych se měla osprchovat, nejspíš dost smrdím, jednak potem, ale hlavně octem – tím je cítit každý, kdo pracuje v Copacabaně, protože jím po každé šichtě pucujeme bar. Jsem ale strašně unavená. Mám dojem, že se Ben zmiňoval o nějakém rozkládacím lehátku, nikde ho ovšem nevidím, a tak z pohovky sundám přehoz a jdu do ložnice, kde se uložím na povlečenou postel. S oblečením se nezdržuju, budu spát takhle. Ještě zkusím trochu natřást a přeskupit polštáře. Zatímco je natřásám, cosi z postele spadne na zem.

Dámské kalhotky – černé hedvábí, krajky. Musely být drahé. *Fuj*. Ježiši, Bene. Ani nechci vědět, jak se sem dostaly. Má Ben nějakou přítelkyni? Nemám ponětí. Pořád se na něj zlobím, i tak mě ale přepadne smutek. Kromě něj už na světě nikoho nemám, a stejně toho o něm tolik nevím.

Jsem vyčerpaná, zmůžu se jen na to, abych kalhotky odkopla pryč z dohledu. Zítra budu spát na pohovce.